

Estímul en el nostre camí

Dij, 31/10/2019 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Fem una parada en la nostra ruta d'aprofundiment en les parts de la missa per parlar de dues celebracions molt properes, però que en l'actualitat poden quedar enterrades entre castanyes i carabasses.

Tots Sants

Celebrat el dia 1 de novembre, aquell dia commemorem la gran quantitat d'homes i dones, de tots temps i llocs, coneguts i desconeguts, que han volgut viure el camí de l'Evangeli i ara comparteixen per sempre la vida de Déu. I no es tracta només dels cristians: també aquells que han cercat el camí de Déu «amb sinceritat de cor», potser sense saber a qui cercaven.

Tots ells són per a nosaltres un estímul i un exemple, convençuts com estem que som cridats a compartir aquesta mateixa vida que ells ja viuen, i convençuts també que podem comptar amb ells per trobar força i empenta per anar endavant.

Commemoració dels Fidels Difunts

Celebrat el dia 2 de novembre, l'endemà de la festa de Tots Sants, recordem els Difunts i preguem per ells, demanant a Déu que els tingui en el seu Regne. La festa la va introduir l'any 998 l'abat Odiló de Cluny, i a poc a poc s'estengué a tota l'Església.

En recordar amb esperit de pregària tant els nostres difunts més propers com els llunyans i desconeguts, vivim el sentit de comunió universal que ens uneix tots els cristians, i afirmem la nostra fe en la resurrecció i la vida eterna que Déu ens ha promès per mitjà de Jesucrist.

De la mort a l'esperança

Els cristians, davant la mort, afirmem la nostra esperança en la resurrecció i en la vida eterna, i creiem que els que ens han deixat no queden perduts en el no-res, sinó que viuen ara una vida nova, amb Déu.

Però aquesta esperança, aquesta fe, no ens treu el dolor, la tristesa, el buit que ens deixa la pèrdua de la persona estimada. I això no és pas cap cosa dolenta, ni vol dir que tinguem una fe feble. Sinó que vol dir que, realment, aquella persona formava part important de la nostra vida, i ara la nostra vida està mancada, com tallada. Jesús també va sentir el dolor de la mort de la gent que estimava. La història que ens explica l'evangeli de Joan, quan va saber que el seu amic Llätzer s'havia mort, és ben significativa per a nosaltres (Joan 11,17-44).

I com ell, nosaltres també. És un cop dolorós, fort, que no sabem com entomar. I és, després, un camí llarg, diferent per a cadascú, però que en tot cas costa de recórrer, per poder assumir tot el que significa haver perdut aquella persona estimada.

Però a l'hora d'entomar aquest cop, i a l'hora de recórrer aquest llarg camí, no estem sols. Hi ha la gent que ens acompanya, i hi ha també Jesús. I ara valdrà la pena que la nostra mirada vagi cap a ell. L'hem vist plorant per un amic. Però ara el mirarem en un moment més definitiu: el moment de la seva pròpia mort. Perquè en aquesta mort i resurrecció hi ha la font de la nostra fe i la nostra esperança.